

ת"פ 3803/01/14 - מדינת ישראל נגד תמיר יואל, דנה אלימלך

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 3803-01-14 מדינת ישראל נ' יואל ואח'

בפני	כבוד השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. תמיר יואל 2. דנה אלימלך

החלטה

1. בפני בקשת נאשמת 2 מיום 24/8/15 לאסור פרסום שמה וזאת מהטעמים הבאים :

א. המבקשת טוענת בלהט לחפותה וכי הותקפה באירוע בידי השוטרים.

ב. פרסום שמה של המבקשת בהקשר להליכים דן מסב לה נזק חמור בשני מישורים :

התעסוקתי והאישי. כל מעסיק פוטנציאלי שמחפש במנועי חיפוש אודות המבקשת נתקל בהליכים נשוא תיק זה, כך גם אנשים אשר המבקשת נחשפת אליהם בחייה האישיים.

ג. המבקשת הינה נעדרת עבר פלילי, נלחמת על חפותה ולטעם ההגנה טובים הסיכויים שתצא זכאית בדיון.

ד. אין אינטרס ציבורי מיוחד בפרסום שמה של המבקשת.

2. מתגובת המאשימה אשר הוגשה ביום 2/9/15 עולה כי העילות שמציינת הנאשמת 2 בבקשתה אינן מנויות בחוק בתי המשפט.

דיון והכרעה :

סעיף 70 (ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי :

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם

הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

סעיף 70 (ה) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי -

" בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, או פרט אחר מפרטי החקירה, אם הדבר עלול לפגוע בחקירה שעל פי דין. אסר בית המשפט כאמור, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת."

מכאן כי הכלל אשר נקבע לא אחת בפסיקה כי האינטרס הציבורי בפרסום שמות חשודים גובר על פני האינטרס האישי שלהם חל, קל וחומר, בשעה שדנים אנו בפרסום שמות נאשמים.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על התנאים המצטברים לקבלת בקשה לאסור שמו של **חשוד** ור' לעניין זה רעפ 7276/13 - ישראל פינטו ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על רעפ 5098, 7276/13(4),

"התנאי הראשון דורש מהחשוד לשכנע כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" כתוצאה מן הפרסום;

והתנאי השני דורש מהחשוד לשכנע כי ראוי להעדיף את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לו, על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו (ראו: עניין פלונית בפסקה 12). מאחר שמדובר בתנאים מצטברים, הנדרשים לצורך החלתו של חריג עקרון פומביות הדיון, ולנוכח ההלכה שלפיה את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצמצום, ולעולם תיטה הכף לעבר פומביות הדיון (ראו למשל: עניין וילנר, 451; ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318, 341 (להלן: עניין מרום); בש"פ 4814/05 ביטאר נ' מדינת ישראל (26.7.2005)) - הרי שדי בכך שלא עלה בידי החשוד לשכנע כי מתקיים בעניינו אחד מהתנאים האמורים, כדי שבית המשפט יימנע מלאסור את פרסום שמו של החשוד, מכוח הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט (ראו גם: בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658 (2004), בפסקה 22 (להלן: עניין תורג'מן)).

ודוק: אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באם יותר הפרסום - ונטל זה הוא משמעותי וכבד (ראו: עניין תורג'מן, בפסקה 12; בש"פ 4231/07 גורליק נ' מדינת ישראל - משטרת נהריה (20.5.2007)). כדי שבית המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכלל פומביות הדיון, על החשוד להראות, איפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר

הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירתו שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי."

בענייננו, כנגד הנאשמת הוגש כתב האישום בתאריך 2/1/14 אשר מייחס לה ביצוע עבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

לא ברור כלל מדוע השתתתה הנאשמת 2 בהגשת בקשתה בשעה שכתב האישום הוגש לפני למעלה משנה וחצי, בתיק התקיימו 8 ישיבות, הוגשו 32 בקשות מטעם הצדדים ואף התקיימה ישיבת הוכחות אך לאחרונה.

מעבר לשיהוי הבלתי סביר בו נקטה נאשמת 2 עולה כי נאשמת 2 אינה מצביעה על נזק חמור שיגרם או שנגרם לה כתוצאה מפרסום שמה אשר בוצע כבר לפני למעלה משנה וחצי ואין בטענות בעלמא כי כל אדם יכול לדעת מה מייחסת לה המדינה בכתב האישום כדי להצביע על נזק חמור, לא במישור האישי ולא במישור התעסוקתי.

מכאן כי האינטרס הציבורי בפרסום שמות נאשמים בכלל לרבות בעבירות אלימות כנגד עובדי ציבור מתקיים במקרה זה כאשר אל מול אינטרס זה לא הוכחה הנאשמת 2 נזק חמור.

במצב דברים זה אין בפי נאשמת 2 טיעון המצדיק איסור פרסום שמה אם היתה חשודה טרם הגשת כתב אישום, קל וחומר בשעה שהינה נאשמת לאחר הגשת כתב אישום.

בשולי הדברים אעיר כי אין בידי בית המשפט להעריך סיכויי הרשעתה או זיכוייה של הנאשמת כפי שביקשה לטעון בבקשה בשעה שטרם הסתיימה שמיעת פרשת התביעה וטרם נשמעו פרשת ההגנה וסיכומי הצדדים.

לאור האמור לעיל הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ה, 03 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.